

[Jørgen Jørgensen.]

250 Kr., og den paagældende staar altsaa i samme Situation igen i Juni Termin og maa med meget Besvær laane de Penge, der behøves for at skaffe det Afdrag plus Renter, der her er Tale om.

Jeg anser det under de nuværende Forhold for fuldkommen urimeligt, at en Kreditor skal kunne sætte en Mand fra Ejendommen, fordi han ikke er i Stand til at skaffe et Afdrag af den Størrelse, jeg her har nævnt, naar han ellers passer sin Bedrift vel. Derfor vil jeg meget henstille, at man under Sagens Behandling tager op til Overvejelse, om der ikke kunde være Mulighed for, at disse Afdrag paa Andenprioriteterne kunde bortfalde eller sættes ned, naar Forholdene i det enkelte Tilfælde talte derfor.

Hvad angaar Rentetilskuddet, som foreslaas i Forslaget, og hvorefter der til de Landmænd, der skylder mere, end de ejer, og hvis Indtægt ikke er over 2500 Kr. plus 1 pCt. af Ejendomsskyldværdien, kan gives et Rentetilskud paa 1,3 pCt., maa man vente, at der fra visse Sider vil blive sagt, at dette i særlig Grad er et Tilskud til de Landmænd, der har sørget for at faa en meget stor Gæld. Jeg vil dertil sige, at nu maa vi jo erkende, at praktisk taget omtrent alle de Landmænd, der har købt siden 1918, selv om de har haft en Kapital at sætte i deres Ejendom, som var rimelig, har en Gæld i Dag paa op over Ejendomsskyldværdien. Jeg erkender naturligvis, at der ogsaa i den Gruppe med Gæld indtil Ejendomsskyldværdien findes Folk, der har haft deres Ejendomme fra før Prisstigningen, og som ikke vilde have haft nødigt at have den Gæld, de nu har, hvis de havde været tilstrækkelig dygtige. Der kan være enkelte Undtagelser, som maaske ikke er kvalificeret til at faa den Hjælp, men i det store og hele vil jeg sige, at det unge Slægtled, som er rykket ind i de sidste 15 Aar, er rykket ind paa Vilkaar, som, selv om de havde en Kapital af rimelig Størrelse i Forhold til Ejendommen at arbejde med, alligevel medfører, at deres Gæld overskrider Ejendomsskyldværdien. Dette er det overvejende Flertal, og derfor mener jeg, at den Sortering af Landmændene, som jeg mener bør foretages, bør foretages ikke paa Grundlag af Gælden op til Ejendomsskyldværdien, men paa Grundlag af den Gæld, som ligger over den.

Med Hensyn til det Afsnit, som angaar Moratorieordningen, mener jeg, at det Gældsudvalg, der skal nedsættes, faar en meget betydningsfuld og vanskelig Opgave ved at sortere de Landmænd ud, som

ikke kan passe deres Bedrift paa forsvarlig Vis, og om disse Landmænd vil jeg sige, at den Landmand, som har haft sin Ejendom fra før Krigen, og som har haft Mulighed for i disse Aar at konsolidere og til Trods derfor — der kan dog naturligvis være enkelte Tilfælde, hvor særlige Forhold har gjort det umuligt — i Dag har en Gæld paa op over Ejendomsskyldværdien, vil i Almindelighed ikke være kvalificeret til at drive en Landbrugsejendom, og at han derfor maa give Plads for en yngre, der bedre kan klare Tingene. Men denne Sortering mener jeg ikke kan omfatte Landmænd med Gæld, som ligger under Ejendomsskyldværdien, uden at man kommer til at gøre stor Uret, men den bør omfatte Landmænd, hvis Gæld ligger over Ejendomsskyldværdien.

Naar man gennemfører en Rentesænkning som den, her er Tale om, maa der samtidig dertil knyttes Bestemmelser, der forhindrer, at denne Rentelettelse kapitaliseres og indkasseres af den Ejer, der findes nu. Derfor anser jeg det for en Selvfølge, at der knyttes den Betingelse til Rentelettelsen, at den bortfalder ved Ejerskifte. Formaålet med den Hjælp, der herigennem ydes, er jo ikke, at Ejendomspriserne skal gaa op, men Formaålet er dette, at der aabnes de Landmænd, som sidder med disse Ejendomme og er kommet i Gang med dem under Vilkaar, som ikke svarer til dem, der hersker nu, Mulighed for at klare deres Forpligtelser, saa at de kan blive og arbejde paa deres Ejendom.

Den foreslaaede Moratorieordning anser jeg for et betydeligt Fremskridt, navnlig i Kraft af den Værdigrænse, der foreslaas, idet der afholdes en frivillig Auktion, hvor Kreditorerne faar Mulighed for at øve en vis Indflydelse til Sikring af deres Tilgodehavender i Tilfælde af, at Ejendommen realiseres, idet de kan faa Værdigrænsen sat over den af Udvalget satte. Derved vil man fjerne noget af den Kritik, der er rettet mod den gældende Akkordordning, idet Kreditorerne indvender imod den, at der gøres dem Uret, fordi de ikke faar Mulighed for at konstatere Ejendommens Værdi, hvis den bliver omsat, men maa respektere den Vurdering, der er anlagt, medens de — i visse Tilfælde vistnok med nogen Uret — troede, at de kunde have skaffet sig deres Penge, hvis Ejendommen var blevet solgt.

Man aabner her Mulighed for, at Kreditorerne selv kan sige, hvad de mener vedkommende Ejendom er værd, ikke saaledes at forstaa, at de kan sige: jeg tror nok,